

The image shows a large offshore oil rig silhouetted against a bright orange sunset sky. The rig's complex structure, including a tall derrick and a crane, is reflected in the dark water below. The overall mood is industrial and atmospheric.

CESTA
NA ROPNÚ
PLOŠINU

ANDRĚJ TICHÝ

Andrej Tichý

CESTA
NA ROPNÚ
PLOŠINU

V auguste 2009 som prišiel do Nórska s jedným kufrom a veľkým snom – dostať sa na ropnú plošinu. Sníval som o tom od detstva. Nehovoril som však veľmi dobre po anglicky, nórsky vôbec. Táto kniha je o mojej ceste za snom a o tom, ako som ho dosiahol. Dočítate sa tak o mojej ceste – aká bola, o jej úskaliach – a čo všetko je nutné urobiť pre to, aby ste sa dostali na ropnú plošinu.

Osobné zážitky popísané v tejto knihe sú skutočné, rovnako tak aj krajina a prostredie, v ktorom som žil a pôsobil. Naproti tomu popisované osoby sú vymyslené, a preto akákoľvek podobnosť so žijúcimi aj nežijúcimi osobami je čisto náhodná.

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť textu alebo osobné fotografie nemôžu byť použité na ďalšie šírenie akoukoľvek cestou bez predchádzajúceho súhlasu majiteľa autorských práv.

Venované mojim rodičom, ktorí mi verili.

I. Slovensko

Zobudil som sa s otázkou – *Čo ďalej?*

Spotený som si sadol na kraj postele. Na jednom z najväčších panelákových sídlisk na Slovensku sa začínal ďalší horúci augustový deň. Výhľad z okna nič moc – rovnako ako výhľad na moju budúcnosť. Hoci som bol sám, cítil som sa, akoby sme sa rozprávali viacerí.

No pekne, Andrej!

Čo budeš robiť?

Ideš si za snom?

Čo tá ropná plošina?

Kedy tam chceš ísť?

Hlasov a otázok bolo veľa, no odpovede na ne som nenachádzal. Prešiel som sa po byte. Za oknom ticho stála Banská Bystrica. Naplno som precítil ten moment. Premklo ma sklamanie a nespokojnosť. Chcel som v živote veľa dosiahnuť, pozrieť sa na exotické miesta, no namiesto toho som sa lutoval v byte mojich rodičov. Mal som čerstvých dvadsaťtri. Roky po škole ubehli veľmi rýchlo a nič z toho, o čom som sníval, sa nestalo. Práca bola trápenie. Každý mesiac som riešil, či mi príde výplata načas – alebo či vôbec príde. Pravidelne sa stávalo, že zamestnávateľ

mi nevyplatil to, čo mal. Nasledovala nedobrovoľná zmena zamestnania a ďalší mesiac trápnutia, či zas nemakám zadarmo. Naposledy sa mi stalo, že som ráno prišiel do práce a firma bola zamknutá a šéf nezdvíhal telefón.

To bola posledná šanca, ktorú som dal práci na Slovensku. Aj moja trpezlivosť má svoje hranice. Mizéria mojej situácie podporovala snívanie o tom, že niekde musí byť lepší svet, lepšia práca. Ropná plošina – bolo to ako malé, ale zato jasné svetielko na konci dlhého tunela. Riešenie všetkých problémov. Obraz plošiny bol čoraz zreteľnejší, až sa začal predierať do reálneho sveta. Pohľadom som hypnotizoval panelák na druhej strane ulice a sníval, keď vtom zazvonil telefón.

„Servus, kámo! Ako sa máš?“

„Celkom to zvládam,“ zaklamal som.

„Za polhodinu pôjdem okolo, dáme cigu?“

„Jasné, Jano, príd!“ položil som a bol som rád, že ma aspoň na chvíľu niečo vytrhlo zo zlej nálady.

O polhodinu sme už sedeli pred panelákom a fajčili. Jano rozprával o svojej práci a ja o tej, ktorú som nemal.

„Už ma to tu vôbec nebaví. Stále len problémy s výplatou, nechce sa mi to riešiť,“ sťažoval som sa. „Musím odtiaľto odísť niekam do zahraničia, zarobiť si peniaze. Všetci teraz chodia do Anglicka, ale to ma vôbec neláka. Ja by som šiel na ropnú plošinu! Do Dánska alebo Nórska,“ vysvetľoval som svoje plány.

Vtom Jano vydýchol dym. „V Nórsku poznám jedného chalana.“

„Čo? Poznám ho? Ako sa volá? Kto to je?“ vytrysklo zo mňa.

„Taký Peťo, poznám ho z lyžovania.“

„Máš ho na Facebooku?“

„Hej, hej.“

„Musím ísť, kámo.“ Táto informácia ma tak naštartovala, že som sa hneď otočil a utekal domov.

Od detstva som so zatajeným dychom pozerával dokumenty o ropných plošinách. Chlapi, špinaví od ropy, pracovali kdesi uprostred mora. Vyzerali ako hrdinovia, ktorí plnia tie najdôležitejšie úlohy. Nikto presne nevedel, kde a na čom pracujú, ale bolo to veľmi dôležité. Všetci vedeli, že sa tam zarábajú obrovské peniaze, preto nebolo pochýb o tom, že to musí byť dôležité. Vozili sa helikoptérou a ostatní ich obdivovali. Vypliešťať som oči na televízor a v duchu sníval o tom, aké by to bolo ísť sa tam pozrieť. Ropná plošina – to je niečo, kam sa len tak hocikto nedostane.

Na internete som si zadal: *práca na ropnej plošine*. Bolo tam niekoľko článkov o tom, aké náročné je dostať sa tam. Našiel som aj agentúru, ktorá sľubovala, že za nemalý poplatok vybaví prácu snov. Mojm šťastím bolo, že som vtedy na ten poplatok nemal. Následne som si prečítal aj diskusie a skúsenosti ľudí.

Mnohí tam písali: „Myslíš si, že sa dá vybaviť práca na plošine zo Slovenska? Si blázon! Prečo by ťa niekto len tak zamestnal, keď nemáš ani šajnu o tom, čo sa tam robí? Jasné, prídeš len tak ako Miško zo Slovenska a dajú ti stotisícový plat v Nórsku. To určite!“

Po pár minútach som pochopil, že za svojím snom budem musieť ísť. Toto sa nedá vybaviť z domu a prísť na hotové. A tak som začal hľadať kontakt s Nórskom.

V tej dobe som ešte nemal Facebook v telefóne, takže som hľadal Peťa na počítači. Keď sa mi ho podarilo nájsť, zasvietili mi oči a pridal som si ho ako kamaráta. K mojej žiadosti som dopísal: „Ahoj, Peťo! Som kamarát od Jana – povedal mi, že si v Nórsku. Rád by som prišiel za tebou. Samozrejme, že ti zaplatím. Vopred ďakujem.“

Žiadosť o priateľstvo som poslal v utorok. Snáď každých päť minút som chodil kontrolovať do počítača, či neprišla odpoveď. Tá ale neprichádzala. Celý večer som bol netrpezlivý a hneď ako som v stredu

ráno vstal, pozrel som sa na Facebook. Svietila mi tam nová správa. Na chvíľu som zamrzol – *Môže to veľa zmeniť*. Otvoril som ju.

„Ahoj, Andrej! Musím sa opýtať šéfkky, či ťa ubytuje.“

To je všetko? Tak málo? Tak krátko? Ale vlastne, je to super správa! – zajasal som.

Od tej chvíle som nemyslel na nič iné. *Čo ak to vyjde?! Úplne sa mi zmení život, pôjdem do novej krajiny. Začnem nový život.* Moja myseľ si ulietavala a predstavoval som si, aké to bude úžasné. Po chvíli sa však smer myšlienok otočil a prišlo spochybňovanie. *Čo keď to nevyjde? Nikam nepôjdeš. Budeš stále tu a trápiť sa. Kam by si chcel ísť?* Je zaujímavé, ako sa s nami dokáže hrať naša myseľ. Chvíľku sa vezieme na vlnu eufórie a o pár sekúnd nám to celé spadne ako domček z kariet. Striedanie nálad trvalo do chvíle, keď mi poobede prišla ďalšia správa.

„Ak chceš, môžeš prísť. Šéfka povedala, že môžeš u nás byť mesiac za 500 eur.“

Ostal som nemo sedieť, hľadiac na monitor. Jediné, čo mi napadlo, bolo napísať mu: „Díky, pošleš mi na seba telefónne číslo?“

Za okamih prišlo číslo. *Ide to akosi ľahko* – pomyslel som si. Číslo som naťukal do telefónu, zhlboka sa nadýchol a zavolať.

Po chvíli sa z telefónu ozvalo: „Haló?“

„Čau, Peťo, to som ja Andrej. Takže môžem prísť?“ zahabkal som.

„Hej, však som ti to napísal.“

„A kde to vlastne bývaš? Môžeš mi napísať adresu? Prídeš po mňa na letisko? Kde si mám kúpiť letenku?“ zasypal som ho otázkami, ktoré sa mi vynárali v hlave ako huby po daždi.

„Neviem, či pre teba budem môcť prísť, to závisí od toho, kedy prídeš. Adresu ti napíšem. Letenku si kúp cez Norwegian,“ odsekol.

„Ok, díky, super, teším sa. Čau,“ položil som telefón.

Keď som si prečítal adresu, ktorú mi poslal, uvedomil som si, že o Nórsku vlastne nič neviem. Z hodín zemepisu som si pamätal, že Nórsko je na severe a že Nóri si nezamkynajú chaty. Adresu som zadal do Google Maps – ukázalo sa mi mesto Sandnes, vzdialené dvetisíc kilometrov.

Adresu už mám, no ako sa tam dostať – napadlo mi. A tak som znova otvoril vyhľadávač a naťukal: *Norwegian*. Otvorila sa mi ich stránka. Najbližšie letisko je Sliač, skúšal som teda nájsť odlet zo Sliača. Nič mi nenašlo. *Asi to nebude až také ľahké*. Nikdy predtým som nikam neletel, nieto ešte kupoval letenku cez internet. Po hodnej chvíli som zistil, že najbližšie letisko je Viedeň. Potom ale nastal problém číslo dva: *Kam to letím?* Sandnes tam nebolo. Našiel som na Googli, že letisko je pri Stavangeri, volá sa Sola. No keď som si pozrel ceny leteniek, pochopil som, že Viedeň je mojej peňaženke asi najvzdialenejšia. Ďalšia na rade bola Praha. Keďže som tam predtým býval a mesto som poznal, vzbudilo to vo mne nádej. Ceny leteniek boli priaznivejšie. Letenka na sobotu bola asi za 3000 Kč. *Paráda!* – zajasal som.

Ešte včera som ani poriadne nevedel, kde je Nórsko. Nikoho som tam nepoznal. A dnes si kupujem letenku. Je to šialené, ale za tri dni letím do Nórska! V hlave sa mi znova naplno rozbehol kolobeh myšlienok o tom, aké to bude všetko úžasné, a následne aj o tom, ako mi zase nič nevyjde.

Začal som však riešiť aj praktické veci – *Koľko mám peňazí?* V banke som mal vtedy nasporené niečo málo cez tisíc eur. *Nič moc, ale snáď to bude stačiť.*

Ďalší problém bol, že to musím povedať rodičom. Tí to napokon zvládli dobre, nad očakávania. Mama mi zaželala veľa šťastia na ceste za snom a otec sa zmohol na strohé: „Drž sa tam, synak.“

Dodnes si pamätám tú neistotu v ich očiach, keď som im hovoril, že pôjdem robiť na ropnú plošinu a ako sa tam budem mať dobre. Oni vedeli, že neviem po nórsky a len slabo po anglicky, ale zároveň vedeli, že by som sa nedal odradiť.

2. Cesta

Do kufra som si zbalil celý svoj život. Nevedel som, na ako dlho tam idem. Nevedel som, na čo sa mám pripraviť. A tak som si pre istotu zbalil v strede leta aj zimmú bundu. *Však idem do Nórska.*

Mama mi upiekla koláč a na cestu mi zabalila desiatu. V chodbe panelákového bytu sme sa ešte objali a potom sa už vydal do neznáma.

Vo výťahu cestou dole som si uvedomil, že „toto“ už nie je sranda. Premohol ma smútok z toho, že všetko, čo som poznal a mal rád, teraz opúšťam. Bolo to pre mňa ťažké, ale vzrušenie z nového dobrodružstva zvíťazilo.

V autobuse som si vypýtal lístok do Prahy. Šofér ho naučeným ťahom odtrhol, mince zazvonili a moja cesta za snom sa začala.

Vystúpil som z autobusu na pražskom nádraží Florenc. Privítal ma starý známy pach mesta. Teraz však Praha nebola konečnou destináciou, ale len prestupovým bodom. Zamieril som ku kamarátovi, u ktorého som prespal, ak sa to vôbec dá tak nazvať. Aby som dorazil včas na ranný let, musel som vstať už o štvrtrej, stihnúť električku a prestúpiť na autobus smerujúci na letisko Ruzyň. Na mňa to bolo príliš skoro a pre-

stupovanie mi nikdy nerobilo dobre. Celú cestu som sa modlil – *Hlavně nezaspí!* Raz sa mi to už stalo a zobudil ma šofér na konečnej stanici Barandov.

Teraz som si to ale nemohol dovoliť. Bol to môj prvý let a rodičia mi poradili: „Choď radšej s rezervou.“ A tak sa stalo, že na let o 9:00 som prišiel ako prvý.

Bolo pár minút po šiestej. Batožinu som už odovzdal a všetko išlo tak, ako malo. Z únavy ma vytrhla cena dvojdecovej Fanty na letisku. Pamätám si to presne: v roku 2009 stála 150 českých korún. Vtedy to bol asi desaťnásobok jej bežnej ceny. A tak som sa ako chudobný príbuzný otočil a išiel som si smädný sadnúť na lavičku.

V lietadle bolo pre mňa všetko úplne nové. Ľudia, sedadlá – všetko bolo akosi blízko. Začínal som mať pocit, že aj môj sen sa približuje. Po chvíli napätia sa to stalo. Lietadlo sa odlepilo od českej zeme a ja som letel v ústrety ropnej plošine.

Pani, ktorá sedela vedľa mňa, bolo asi jasné, že letím prvýkrát. Kochal som sa výhľadom na oblaky a pre istotu som bol celý čas pripútaný. Usmiala sa na mňa a ja som jej úsmev opätovoval. Vtom som si všimol, že v rukách drží karty.

„Zahráme si?“ zažartoval som.

„Ja nehrám!“ odvrkla.

„Čo potom robíte s kartami?“

„Veštím!“

„Hmm, vyveštíte mi?“

A tak mi asi päťdesiatročná Nóрка v lietadle veštila z kariet.

„Vyzerá to, že si nájdeš prácu!“

Juchú! – srdce mi zaplesalo.

„Bude to niečo s farbami a maľovaním.“

Toto sa mi už nepáčilo. Chcel som predsa ísť na ropnú plošinu. „Čo tam ešte vidíte?“

„Že sa ti bude dariť...“ a potom sa zatvárila, akoby jej došiel signál alebo karty.

Poďakoval som a otočil som sa k oknu. *Budem mať prácu s farbami, tss, čo ona vie?*

Tak som tu – povedal som si, ťahajúc za sebou celý svoj život v kufri na kolieskach. Chalan, ktorý ma tam mal čakať, ma nečakal. *Typické!* – pomyslel som si. Pre istotu som sa prešiel po letisku. Nikde nikto. *Zavolám mu!* – napadlo mi. Začal som teda ťukať do mobilu. V tej dobe mali telefóny ešte tlačidlá. Po tom, ako som stlačil to so zeleným slúchadlom, sa nestalo nič. Neveriacky som to skúsil ešte raz. Znova nič. Začalo mi búšiť srdce a mozog hneď hľadal riešenia. *Nikoho tu nepoznáš, čo budeš robiť? Opýtam sa!* – to bola tá najlepšia vec, čo mi napadla. A tak som podišiel k prvému pánovi, ktorý bol poruke.

S najväčším vypätím síl som sa ho opýtal: „Hello, can you help me?“ a pokýval som hlavou, držiac v ruke telefón.

Pán sa na mňa pozrel a zrejme videl bezradnosť v mojich očiach. „Yes, you can call from me.“

Usmial som sa. *Títo Nóri sú akí fajn ľudia, požičajú mi mobil.* Odpísal som číslo z môjho mobilu a zavolať.

„Haló? Ja som už tu na letisku. Prídeš po mňa?“

„Aha, to si ty, Andrej? Ty si fakt prišiel?“

Peťo bol z toho, že som v Nórsku, asi viac šokovaný ako ja sám. Pánovi som poďakoval za požičanie telefónu a čakal som na Peťu.

Zanedlho sme už sedeli v jeho aute smer Sandnes. Ani nie kilometer od letiska som na pravej strane uvidel more. Pláž vyliezala z mora na cestu. Vyzeralo to, akoby tam chodil pluh na odhrňanie pieskových závejov. V tej chvíli som si uvedomil, že všade naokolo je more! Vo svojich predstavách som si akosi zabudol domyslieť more. Ponad nás preletela modro-biela helikoptéra. Peťo si všimol, že ma upútala.

„Tam je letisko pre helikoptéry,“ ukázal rukou naľavo.
 „Super! Presne na to som tu!“ odvetil som optimisticky.

Prišli sme na dom, kde som mal bývať. Bol skôr starší než nový a viac ošarpaný ako ostatné. *Čo už* – pomyslel som si. *Nie kde začať musím.* Vnútrajšok domu zodpovedal jeho vzhľadu zvonka. Tu som si druhýkrát v duchu povedal – *Čo už*.

Zoznámil som sa s ostatnými obyvateľmi.

„Prvé poschodie štyria Slováci, ďalšie štyria Bulhari a naspodku budeme my. Tvoja izba je tá napravo.“

Malá pivničná izba smrdela plesňou a okno mala pár centimetrov pod stropom. V tej chvíli mi napadlo – *Je to vôbec okno? Môžu takto bývať ľudia v takej bohatej krajine, ako je Nórsko? Čo už* – povedal som si tretíkrát. Bol som síce rád, že som tam, ale radšej by som bol inde. Otvoril som kufor a začal si vybaľovať veci, keď vtom prišiel Peťo.

„Aby som nezabudol, tu je číslo účtu, kde pošleš šéfke päťsto eur za ubytovanie,“ podal mi papier s číslom.

„Jasné, díky!“ *Čo už...*

Obyvatelia domu boli ku mne milí. Bol víkend a každý sa chcel rozprávať. Zasykali ma informáciami, ako to tu – v novom svete – chodí. Od toho, koľko peňazí je dobrá výplata, až po to, koľko z daní mi vrátia. Behom chvíle som sa dozvedel všetko. Po každom poldeci, ktoré sme ako prírodné spolu vypili, som bol múdrejší. Bola to instantná škola toho, ako sa čo má. V tej dobe ešte neexistovali facebookové skupiny ani stránky o tom, ako sa zorientovať v Nórsku. A tak som sedel a nasával informácie od skúsenejších.

V mojom novom živote bolo všetko iné. Obchody boli iné a hlavne ceny boli odlišné – vyššie. Keď som sa prechádzal pomedzi regály, nechápavo som pozeral na ceny. *Šunka za dve eurá?! Tak to si nekúpim! Chleba za tri eurá?!*

3. Začiatok

Prvé dni boli veľkou školou. Bol to zvláštny pocit. Všetci naokolo rozprávali po nórsky. Zrazu som bol cudzinec a všetko bolo pre mňa nové. Začínal som si uvedomovať, že to nebude také ľahké. Vytriezvenia prichádzali každý deň. Prišiel som sem pracovať na ropnú plošinu, ale to som radšej nikomu nepovedal. Asi by sa popukali od smiechu.

Každé ráno som sa šiel poprechádzať do terénu. Všetko bolo iné – hlavne počasie. Ešte pred pár dňami som behal v tričku a krat'asoch, no tu som nosil zimnú bundu a chodil v daždi. Na Slovensku sme sa schovávali, keď pršalo. Tu sa ľudia tvárili, že sa nič nedeje.

Všetko bolo napísané v nórcine. Nerozumel som ničomu. V obchodoch bolo množstvo letákov a ponúk, a tak som si pracovné inzeráty fotil na mobil a potom doma prekladal cez Google Translator. Stránku úradu práce, NAV, som sledoval od rána do večera. Prekladač ma zachránil. Umožnil mi čítať inzeráty v jazyku, ktorému som v tom čase vôbec nerozumel. No aj keď som porozumel obsahu inzerátov, nenachádzal som žiadne, na ktoré by som mohol poslať svoj životopis. A tak som vsadil na starú dobrú metódu – chodenie so životopismi v ruke.

Najprv som zašiel do personálnej agentúry v centre Stavangeru. Nemelo som otvoriť dvere a pozdraviť sa pánovi po anglicky: „Dobrý deň, hľadám si prácu. S kým by som sa mohol porozprávať?“

„Poď so mnou,“ odvetil priateľsky a rukou ukázal na kanceláriu.

„Máš životopis?“

„Áno, nech sa páči, tu je,“ hrdo som mu podal svoje CV-čko.

„Aha, aha, hmm,“ zamyslene si ho prebehol očami. „Super, tak to teda máme. Vyzerá, že si na najlepšej ceste k novej práci. My sa ti ozveme!“

Vít'azoslávne som mu podal ruku a odišiel som. Vo výťahu ma premošli pochybnosti – *Nebolo to nejaké ľahké? Nebol až príliš príjemný?*

Keď som tento zážitok neskôr prerozprával spolubývajúcim, len sa na tom zasmiali.

„To je normálne, to sú Nóri! Oni sú falošní, nič ti nepovedia priamo. Každý ti radšej milo povie, že ti pomôže, a potom sa na teba vykašle.“

„To sa mi nechce veriť, veď bol taký milý.“

„Vieš čo, uvidíš, či sa ti niekto ozve.“

Nikdy sa mi odtiaľ nikto neozval.

Moje hľadanie práce pokračovalo každý jeden deň. Ráno budíček, raňajky a chodenie po meste. Vypytoval som sa neznámych ľudí na prácu, pričom ich reakcie neboli zväčša povzbudivé. Mal som zvláštne pocity. Človek príde do novej krajiny, ničomu nerozumie, nikoho nezaujíma, nikto sa s ním nechce rozprávať. Keď som sa na ulici ľudí pýtal na radu, zvláštne po mne pozerali. *Možno je to tým, že im prší do tváre* – upokojoval som sa.

Takmer každý deň pršalo a na prelome augusta a septembra bola teplota okolo desať stupňov. Životopisy som schovával v euroobale pod bundou, aby nezmokli. Nie vždy sa mi to však podarilo, a občas to bolo aj úsmevné, keď som potencionálnym zamestnávateľom podával premočený životopis. Teraz to už je smiešne, no vtedy nebolo.

Dni ubiehali a moje finančné rezervy sa rýchlo zmenšovali. V Nórsku som bol už vyše týždňa, no žiadnu prácu som si nenašiel. Potreboval som veľmi rýchlo malý zázrak. Každý deň som sa po večeroch rozprával so spolubývajúcimi v dome a počúval ich rady, kde to mám ešte skúsiť.

Jeden večer mi napadlo – *Všetci okolo mňa majú prácu, robia v mäso-kombináte. A ja prácu potrebujem. O mäse nemám ani šajnu, už vôbec nie o tom type práce. Ale skúsím sa opýtať.*

„Chalani, vy pracujete vo fabrike. U vás nie je nejaká práca?“

Otočili sa ku mne tri hlavy a zamyslene na mňa pozerali. „Však vyskúšaj, opýtaj sa šéfky, uvidíš, čo ti povie.“

To vo mne vzbudilo malú iskričku nádeje, a tak som pokračoval: „Kde to vlastne pracujete? Napíšeš mi adresu? A ako sa volá šéfka?“

Napísali mi adresu a ja som mal cieľ.

Nasledujúce ráno bolo skoro ako každé iné, len s tým rozdielom, že v tento deň som sa chystal do fabriky – opýtať sa na prácu. Nebola to práca snov a nechcelo sa mi tam ísť. Ale šiel som. Celou cestou som rozmýšľal, čo poviem šéfke. Nikdy som nebol na pohovore na takúto prácu, ani som nevedel, čo sa v takom mäso-kombináte dá robiť a o akú prácu vlastne idem žiadať.

Adresu som našiel, nebolo to ťažké – budova bola veľká. Zaklopal som na kanceláriu šéfky.

„Dobrý deň, Maria, volám sa Andrej, som Petrov kamarát a prišiel som vám poďakovať, že ste ma ubytovali.“

„Aaa, to si ty?“

„Áno, to som ja. Už som tu viac ako týždeň.“

„A ako sa ti páči v Nórsku?“

„Je tu krásne a rád by som tu ostal aj dlhšie, ale nemám prácu. Napadlo mi, či sa u vás nejaká nenájde.“

Pozrela sa na mňa a chvíľu si ma premeriavala. „Máš životopis?“ opýtala sa chladne.

Podal som jej ho.

Pohl'ad zaborila do papiera a hmkala. „Takže ty si pracoval v poisťovni?“

„Áno!“

„No, ale ja ti môžem ponúknuť len ťažkú fyzickú prácu.“

„To chápem, rád by som u vás pracoval.“

„Dobre. Vyzeráš byť silný, niečo pre teba nájdem.“ Vytiahla zo šuplíka papier a začala niečo písať. „Máš tu pas?“

„Áno, tu,“ podal som jej do ruky svoj cestovný pas.

O chvíľu mi podala moju prvú pracovnú zmluvu v Nórsku.

„Tu máš kontrakt, s týmto pôjdeš na políciu a v pondelok príď ráno o siedmej.“

„Ďakujem veľmi pekne, dovidenia,“ povedal som so širokým úsmevom a vyšiel z kancelárie mojej budúcej šéfky.

Cesta domov bola radostná. Pozeral som si zmluvu. Bola tam napísaná moja mzda – 128 NOK/hod. V tej dobe to bolo takmer 18 eur. Od radosti som poskočil. *Práca v mäsokombináte. Nie je to síce ropná plošina, ale niekde začať musím!*